

Arabella, mereröövli tütar

ARABELLA, MERERÖÖVLI TÜTAR_____kahes vaatuses

Autor **Aino Pervik**

Lavastaja ja dramatiseerija **Mirko Rajas**

Kunstnik **Rosita Raud**

Helilooja **Markus Robam**

Liikumisjuht **Hanna Junti**

Valguskunstnik **Ivar Pitterskihh** (Endla Teater)

MÄNGIVAD

**Alice Siil, Risto Vaidla, Taavi Tõnisson,
Getter Meresmaa või Johanna Vaiksoo,
Lee Trei, Karl Sakrits, Ott Aardam** (Theatrum)

Esietendus 29. septembril 2024 Ferdinandi saalis.

Foto: Dmitri Kotjuh

Autorist

Aino Pervik on üks armastatumaid eesti kirjanikke. Ta sündis 1932. aastal Rakveres velskri tütreana. Perviku koolitee algas Järvakandis ning kulges siis edasi Tallinna Õpetajate Seminari, Tallinna Õpetajate Instituuti ja Tallinna 8. Keskkooli. 1950–1955 õppis ta Tartu Riikliku Ülikooli ajaloo-keeleteaduskonnas, mille lõpetas soome-ugri keelte erialal.

Peale ülikooli lõppu töötas Pervik viis aastat Eesti Riiklikus Kirjastuses laste- ja noorsookirjanduse toimetajana. Seejärel toimetas ta seitse aastat Eesti Televisioonis laste- ja noortesaateid. 1967. aastast töötab Pervik kutselise kirjaniku ja tõlkijana.

Ta on avaldanud üle kuuekümne lasteraamatu, kirjutanud lastekirjanduse kriitikat ja proosat ning luulet täiskasvanutele. Menukas seiklusjutt

„Arabella, mereröövli tütar” ilmus esimest korda aastal 1982 ning seda on hiljem trükitud veel kolm korda.

Raamatu esmatrükiga samal aastal nägi ilmavalgust Perviku lool põhinev Peeter Simmi mängufilm „Arabella, mereröövli tütar”, mis on praeguseks leidnud koha eesti filmiklassikas. Jutustuse „Arabella, mereröövli tütar” ainetel on varem valminud kaks lavastust. 2002. aastal esietendus Rakvere teatris norra lavastaja Hege Tvedti „Arabella ja Taaniel” ning 2013. aastal Ugalas Margus Kasterpalu „Arabella”.

Allikad:
elk.ee/lastekirjandus/kirjanikud/aino-pervik/
sisu.ut.ee/ewod/p/pervik/
lavabaas.teater.ee/?valik=lavabaas

Lavastajalt

Olen selle lavastuse proovide ajal palju mõelnud unistustest, saatusest ja lootusest – ja ikka küsinud endalt, kas need on midagi välise keskkonna loodut, mis meid mõjutavad, või on need meie endi juhtida, arendada, hoida ja märgata. Õhtuti pärast proovide lõppemist rattaga läbi sügiseks valmistuva linna koju sõites ei saa kuidagi lahti küsimustest: milline on inimese vastutus talle antud elu ees? Mis juhtub, kui raiskame oma aega võltsväärtuste püüdmisele ega ela kooskõlas oma südametunnistusega? Milline vastutus on meil lapsevanemadena oma laste vabaduse ees? Milline vastutus lasub meil teise inimese aitamise ja hoidmise, samuti kurjuse vastu võitlemise eest? Ja milline vastutus kaasneb lavastuste loomisega... mis on see, mille nimel me tegelikult proovisaalis tegutseme?

Mõnikord on need vastused hõlpsalt leitavad, teinekord läheb tükk aega, enne kui leiad midagi tõelist, millele toetuda. Ma arvan, et üks väärtus, oluline osa elust, on neid küsimusi endalt siiski küsida ja neid loomingulise tegevuse käigus uurida ja avastada. Isegi siis, kui vastused end alati kätte ei anna, sest ka see on juba liikumine tõelisema olemise suunas.

Selle teosega töötades oleme läbinud mitmeid erinevaid teekondi – on olnud takistusi, kuid ka võite. Selle suure ja rikkalikult kirjutatud loo lavale toomine on olnud suurem väljakutse, kui oskasin enne proovide algust aimata. Siiski on meid alati toetanud lootus ja tahe jõuda tervikuni ning avastamisrõõm isegi rasketel hetkedel. Nagu eluski, nii on ka lavastuse loomisega – kui meil on olemas eesmärk, mille nimel tegutseda, suudame ka takistustest üle saada, isegi siis, kui ootused ja lootused on reaalsusest erinevad. Nii oleme suutelised kohanduma, leidma ja mõtestama oma kohalolu ka uutes ja ootamatutes olukordades. Nii nagu Arabellagi loos – alati leidub kusagil väike lootusekübe, mis aitab taas õige teeotsa üles leida.

Mirko Rajas
kunstiline juht ja lavastaja

On üks Anna Haava luuletus,
mis on mind saatnud terve selle
lavastusprotsessi aja:

Sa oled suurem kui su saatus.

Sa oled suurem kui su saatus
Ja kõrgem kõigist ohtudest;
Su tiibu, mis sind kõrgel' kandvad,
Sa ära heida enesest.

Kui tuul ja tormid kohisevad,
Kui ainult oht sul osaks on,
Kui kadun'd nagu unenägu
Ja kaugel sinust hüüs ja õnn;

Kui merest sügavam su valu,
Maailmast suurem oht ja õud,
Kui piiramas sind surmavarjud
Ja nõrkemas ju sinu jõud:

Meelt sina ära siiski heida
Ja põrmus ära rooma sa!
Veel tõsta silmi päik'se poole,
Veel usu, looda, armasta!

Siis langeb kate sinu silmilt.
Sa ennast pilvepiirtel näed ...
Mis tähendab siis oht ja saatus?
Sa leiad jälle eluteed!

Sa ole suurem kui su saatus
Ja kõrgem kõigist ohtudest;
Su tiibu, mis sind kõrgel' kandvad,
Sa ära heida enesest.

Surnukirstul viisteist meest, hoirassaa ja pudel rummi... ehk röövlitest lastekirjanduses

Röövli elu näib kadestamisväärne. Röövliid ei tee rasket ja üksluist päevatööd. Nad on sõltumatud ja vabad. Nende aardekirstud ja varandusekoopad on täis kulda ja kalliskive. Röövliid käsitsevad võrdse osavusega mõõka ja püstolit ning neidude südamed hakkavad nende tulist silmavaadet nähes kiiremini põksuma. Selline romantiline kuvand pärineb juturaamatutest, milliseid paarsada aastat tagasi õige usinasti kirjutama hakati. Algu on kaugemal, rahvajuttudes. Lood õilsast Robin Hoodist, kes võttis rikastelt ja jagas vaestele, pärinevad keskajast. Neid on läbi aegade mitmel moel kirja pandud, lavastatud ja linastatud.

Kord kuulis Christian August Vulpius Itaalias viibides rahvasuus levivaid värssse vaprast Rinaldo Rinaldinist.

Aastal 1797 ilmus tema sulest kolmeosalise romaani esimene köide „Röövlipäalik Rinaldo Rinaldini”. Raamat tõlgiti kõigisse Euroopa keeltesse, eesti keelde 1875. aastal. Vahva röövel tegi Vulpiusest jõuka ja kuulsa mehe. Teisedki autorid sättisid nina röövliromaanide pärituulde ja andsid sellele ajaviitekirjanduse alaliigile tublisti lisa. Purjed tõstsid üles ka jutud mereröövlitest, kellel on olnud ajaloos mitmeid prototüüpe: Francis Drake, Henry Morgan, kapten Kidd jpt. Guido von Fels andis lugejatele üle-eelmise aastasaja lõpus „Musta Kapteni ehk Lendava Hollandlase” lood. Samast ajast pärineb Robert Louis Stevensoni „Aarete saar” (1883), mille tegelane Silver Üksilm on üks kuulsamaid kirjanduslikke mereröövleid.

Miks on lood röövlitest rahva meelest nii köitvad? Need on seiklusrikkad ja esindavad mässumeelsust. Röövliatel on olnud juhist, julgust ja jultumust astuda vastu valitsejatele, nende määratud korrale, rikkuda reegleid, kehtestada omi. Nad on sattunud võimukandjatega vastuollu ning pidanud oma elu päästmiseks põgenema. Nad kuulutatakse lindpriideks, seaduse kaitse alt väljas olevateks. Ega sellisel juhul pole palju variante endale elatist teenida. Röövleid kujutatakse vaprate võitlejate, truude sõprade, tahtejõuliste, kavalate, sisimas õilsameelsetena, nad teevad ka omakasupüüdmataid tegusid. Kokkuvõtlikult – nad on romantilised kangelased. Kirjandus jätab kõrvale ohvrite kannatused ja kaotused, kohendab kõnealuse „elukutse” moraalset aspekti seiklusjutule kohaseks.

Röövliatel on kindel koht laste- ja noortekirjanduses. Nad võivad olla koomilised, aga ka hirmuäratavad. Neil õnnestub korralvureid hanitada, samas petavad nupukad lapsed omakorda neid. Sageli

kujutatakse röövleid räpaste ja laiskadena. Neil on oma nõrkused nagu igal inimesel. Kirjanikud peavad oluliseks rõhutada, et röövlitest saab moel või teisel jagu ning pole ka võimatu, et nad pööravad elus uue lehekülje. Harva juhtub, et nende eluviis pälvib autori heakskiidu. Röövliat kohtame sagedamini kõrvaltegelasena kui keskses rollis.

Hans Christian Anderseni „Lumekuningannas” (1844) kohtab Gerda oma teel röövlisalka, mille pealikuks on naine. Sõnades (ja tegudes) julm, samas armastav ema, kelles kaastunne ja headus pole lõplikult kaotsi läinud. James Barrie kirjutas 1904. aastal näidendi, kus Peeter Paani vastaseks on hirmus mereröövel kapten Hook (Konkskäsi), kes kardab vaid krokodilli ning saab tema läbi hukka. Kornei Tšukovski on värssloos „Barmalei” (1957) kasutanud sama motiivi. Hirmus röövel ähvardab lapsed nahka pista, saab aga ise krokodilli roaks. Ottfried Preussleri teose „Röövel Hotzenplotz” (1962) nimategelane plaanib üha uusi kuritegusid, ent poistel õnnestub teda alati alt vedada. Kolmanda osa lõpp lubab uskuda, et temast saab kõrtsmik Röövlikoopa nimelises söögikohas.

Ausa töö leiavad enesele ka Kaspar, Jesper ja Joonatan Thorbjørn Egneri raamatus „Kardemoni linna rahvas ja röövliid” (1955). Autor teeb kohe selgeks, et vennakesed pole loomult pahad. Pigem laisad, ega ole, nagu tänapäeval öeldakse, ennast veel leidnud. Nad röövivad selleks, et neil ja lõvil süüa oleks. Õiges ametus saavad vendadest lugupeetud linnakodanikud. Kõik röövliromaanide tunnused on Václav Čtvrteki kunstmuinasjutul „Rumcajs” (1970), milles õilis peategelane on vastandatud võimukandjatele. Kingsepp pahandab vürstiisandat ja ei saa enam kodulinnas ausa tööga raha teenida. Ta

läheb metsa elama ja hakkab röövliks. Rumcajs teeb häid tegusid, sealjuures loodushoidlikke ning keskkonnateadlikke ja on ümbruskonnas austatud ja armastatud. Astrid Lindgren ei kujuta „Röövlitütar Ronjas” (1981) peategelaste isasid „töötamas”, saame vaid teada, et teelised ja kaupmehed jäid ilma kogu oma varast ja söögikraamist. Mattise röövlisalk on tahumatu kuid muhe. Miks mehed sellele teele läksid, me teada ei saa. Ronja ise suhtub röövliks hakkamisse eitavalt.

Siri Kolu „Meie, Rööbelid” (2010) neljaosaline sari toob röövlid tänapäeva Soome maanteele. Teeröövlid peatavad autosid ja võtavad, mida neil vaja on. Kui lastele on tarvis sõpra, röövivad nad kümneaastase Vilja. Teedel tegutseb mitmeid röövlijõuke, omavahel nad läbi ei saa, aga aardelaeka avamise nimel tuleb lõpuks teha koostööd.

Eesti lastekirjanduses pole röövlilugusid just palju. Mereröövljuttudest inspireeritud mängu kirjeldab Heino Väli teoses „Silver Üksilm, Felslandi hirmus mereröövel” ning selle järjes „Silver Üksilm ja admiral vanne” (1971, 1981). Andrus Kivirähk paneb punki padja, teki ja lina ning teeb neist karikatuurse mereröövlikamba

raamatus „Limpa ja mereröövlid” (2004). Sass Henno lasteraamatus „Mereröövlimäng” (2005) peavad peategelased ainsaks väljapääsuks kipaka paadiga merele minna ja röövliteks hakata. Andris Feldmanise „Erik Kivisüda” (2022) sai tõuke Henno teosest ja tuli publiku ette koos samanimelise filmiga. Selles on tüdrukul kindel plaan oma kaotsi läinud ema piraatide küüsisst päästa.

Seevastu on aga meil raamat, mis kasutab mereröövlilugude võttestikku, ent kujutab röövlite elu ning nende tegevuse tagajärgi karmi tõepärasusega, eristudes sellega lastele mõeldud naljatlevatest röövlilugudest ja ka mereröövljuttudest üldisemalt. See on Aino Perviku „Arabella, mereröövli tütar” (1982), kus kirjanik kujutab röövitööd kogu oma koleduses ja kapten Taaniel Tina laevameeskonda julmade, isekate, ahnete ning argade nadikaeltena, kellel ei ole mingit tulevikku. Pervik laseb kurjusel iseend hävitada. Headuse filosoofiat kandev rännumees Hassan ja Taaniel Tina armastus oma tütre vastu teevad seiklusjutust hingepuudutava loo.

Krista Kumberg

kirjanik ja laste- ning noortekirjanduse uurija

Meri rahvapärimuses

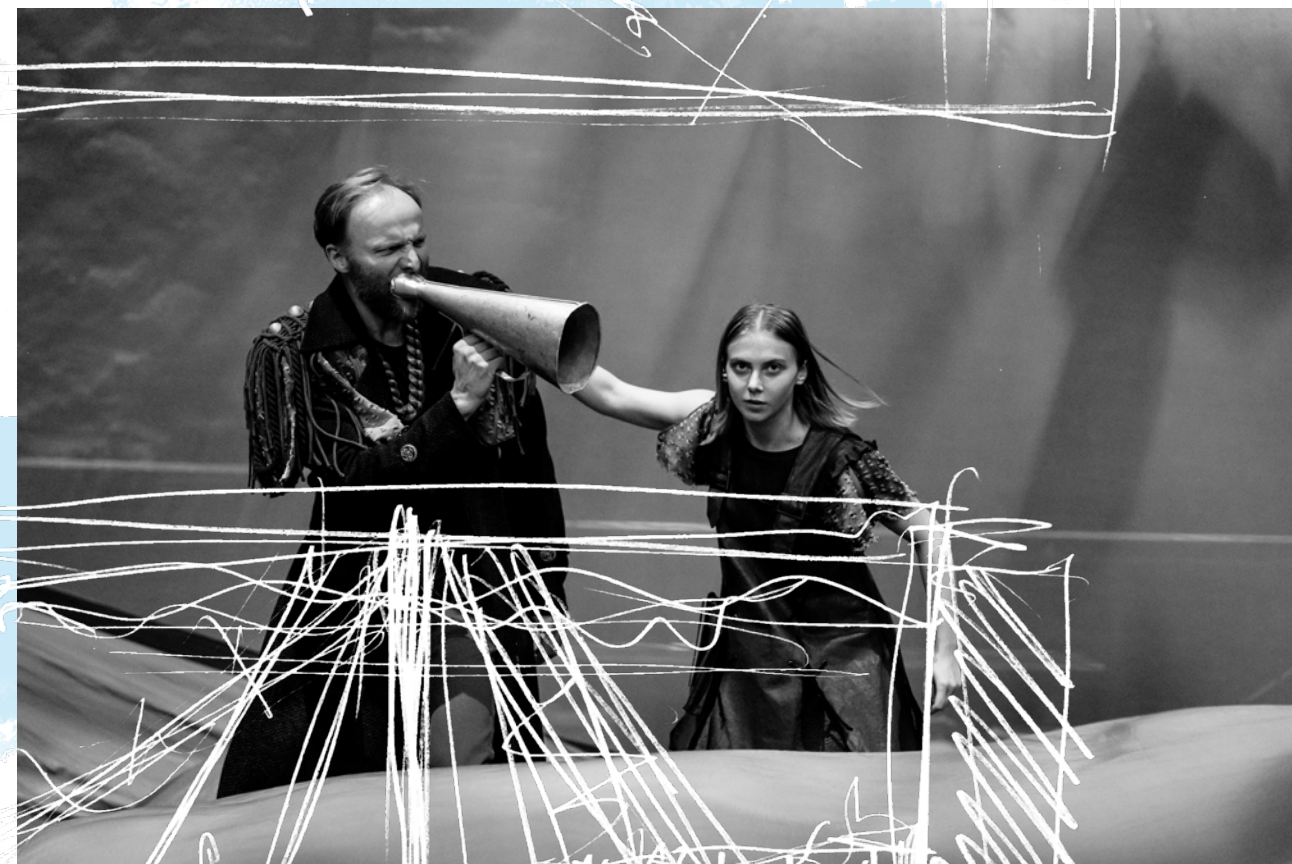
Meri on võimas ja tujukas loodusjõud, alati kohalolev ning aukartust tekitav. Vett ja maismaad eraldab rannajoon kui sümbolne piir, mis on sajandite vältel mõnevõrra muutunud. Läänemaal teatakse, et meri ulatus vanasti kaugemale sisemaale. Räägitakse kirikutest või suurtest puudest, mis vanasti asetsesid mere ääres või olid orientiiriks merelt vaadates, samuti soodest ja rabadest leitud laevaosadest. Meri, nagu maagi, ei mahu kohapärimusse iial tervikuna, vaid üksnes märgiliste paikade kaudu. Territooriumina on ta oma ääretuses ehk võrreldav põlismaaga, millest on kodustatud vaid kitsad servad. Omaette küsimus on, mida mere all parajasti mõeldakse. „Mereks” on kutsutud ka väiksemaid roostunud lahesoppe. Vahel nimetab rahvasuu mereks suurt järve (Peipsi ja Pihkva järv, Võrtsjärv). Mõnda sügavat allikat on arvatud olevat ühenduses merega.

Rannakülades on meri määranud kogu elulaadi, mõjutanud rahva keelt ja meelt. Paljud olulised kohad – kivid, majakad, sadamad ja kalakabelid – on paiknenud otse veepiiril. Vana asustustega merekallas on tihedalt kaetud kohanimedega, millest paljudel on oma lugu. Ka rannavetes on kalurid andnud nimesid karidele, veehaudadele, madalikele, püügikohtadele jne. Mere tähendus on mitmekihiline. Ta on

olnud aknaks maailma, võimaldades suhtlust, info- ja kaubavahetust kaugemate ja lähemate meretaguste asukatega. Üle mere on Eestisse jõudnud paljud kultuurimõjud. Mõnikord kajastab merega seostuv pärimus koguni kristluse tulekut ja ristiuse algaegu. Mõnes külas on mälestusi meritsi saabunud esmaasukatest (Põhja-Eestis Soomest ja ka vastupidi).

Meri on ranna- ja saarerahva juttudes sagedane taust. Mõnedki motiivid on ühised suuremate veekogudega sisemaal. Muistendid pajatavad, et rannajoone ja -maastiku kujundamisega on ametis olnud **hiid** (Kalevipoeg, Vanapagan, Tõll, Leiger, Piret jt), kes on tassunud kive „sildade” jaoks – läbi mere on nad kahlanud enamasti jalgsi.

Üks kanal, mille kaudu meri pärimusse pääseb, on **rahvausund** – kombes, uskumused, üleloomulikud kogemused. Vanal kaldapealsel leidub muinasaegseid hiiepaiku ning ohvrikohti (üks tuntumaid on nt Panga pank Saaremaal). Merd, nagu ka allikaid ja vett üldisemalt, on hingestatud looduse osana peetud pühaks. Ohvrisaajana on nimetatud merejumalat, vesineitsit, mere-ema... Uskumuste ja ohvrikombestikuga on seotud ka Kolju-nimelised paigad ja kalakabelid põhjarannikul, kus toodi ande kalaõnne nimel.

Meres arvati peale kalade elavat mitmesuguseid ebamaiseid **olendeid ja loomi** – sinakashalle merelehmi ja pulle, hobuseid, lambaid, isegi sigu! Mereloomade eest hoolitsesid mereinimesed. Merest tulnud karjusneiuga on mõnel mehel õnnestunud abiellugi heita. Tuntuimad veeasukad on vististi näkid, kes himustavad inimohvreid. Nad võisid end näidata hobuse kujul, ehkki levinud on kujutus näkist kui kalasabaga neitsist. Näkkidest on inspireeritud rida mereäärseid kohanimesid (Näkkikivid, Näkimadal, Näkiliiv jt).

Merest võib saada ka märg haud. **Laevahukkudest ja uppumistest** on räägitud mitmeid põlvi tagantjärele. Selleks, et merelkäik kulgeks turvaliselt ning kalavõrgud tühjaks ei jääks, olid vanarahval omad maagilised toimingud. Kalurid jälgisid pingsalt ilmanähtusi ja endeid. Näiteks konna võrkusattumise puhul kahtlustati nõidust, hüljestega seostatava vaaraorahva nägemist tõlgendati hoiatava märgina. Levinud oli uskumus, et igas laevas elab oma kaitsehaldjas, nn kotermann, kes näitas end enne õnnetust. Reedel ei mindud esimest korda

merele, samuti vältiti võimalusel naise, vaimuliku või advokaadi pardalevõtmist.

Merehädast pääsemise lood seostuvad sageli Jumalale antud töotusega ehitada kaldale kabel või kirik. Mõnel pool on usutud pühakute (meresõitjate kaitsepühak oli Nikolaus) abisse laeva- või paadiõnnetuse korral.

Eestlastele pole võõras ka **mereröövliteema**. Läänemaal on palju räägitud Virtsu vanalinnast kui röövlite kantsist. Korduvaks jutumotiiviks

on seal veealune ahel, mille abil laevu püütud. Nii Eesti saarte kui mandri randadelt on teada lugusid, kuidas kohalik mõisnik valetuledega laevu karile meelitas ja lastiks olnud kaubad endale võttis. Riia lahe saartelt või Saaremaalt-Hiiumaalt pärit mereröövlid olevat käinud 18. sajandi lõpul Karjala lähedasi väikesaari rüüstamas. Eesti rannikult võib samuti leida riisujatele viitavaid kohanimesid (nt Röövli vesiaed, Röövlimägi). Meri tähendab ka vabadust. Eri aegadel ja põhjustel on üle mere vabasse maailma **põgenetud** – näiteks raske mõisaorjuse

või sõja eest. Võõrvõimud püüdsid meie merepiiri kiivalt kindlustada, püstitades sinna piirivalvekordoneid ja okastraataedu. Tsaariajal patrullisid rannas randrüütlid ehk tongrid, kes pidid ohjeldama salakaubandust. Merepiiri sulgemine nõukogude ajal eraldas rannarahva oma põlisest elatusallikast. On sümboolne, et taasiseseisvunud Eesti esimeseks presidendiks sai Lennart Meri. 1992. aastal tekkinud traditsioonina on populaarseks saanud muinastulede öö, mil kõikjal randades süüdatakse lõkkes. Tänavu mõeldi sel päeval neile, kes 80 aastat tagasi pidid merd mööda läände põgenema.

Mari-Ann Rimmel
Eesti Rahvaluule Arhiivi teadur

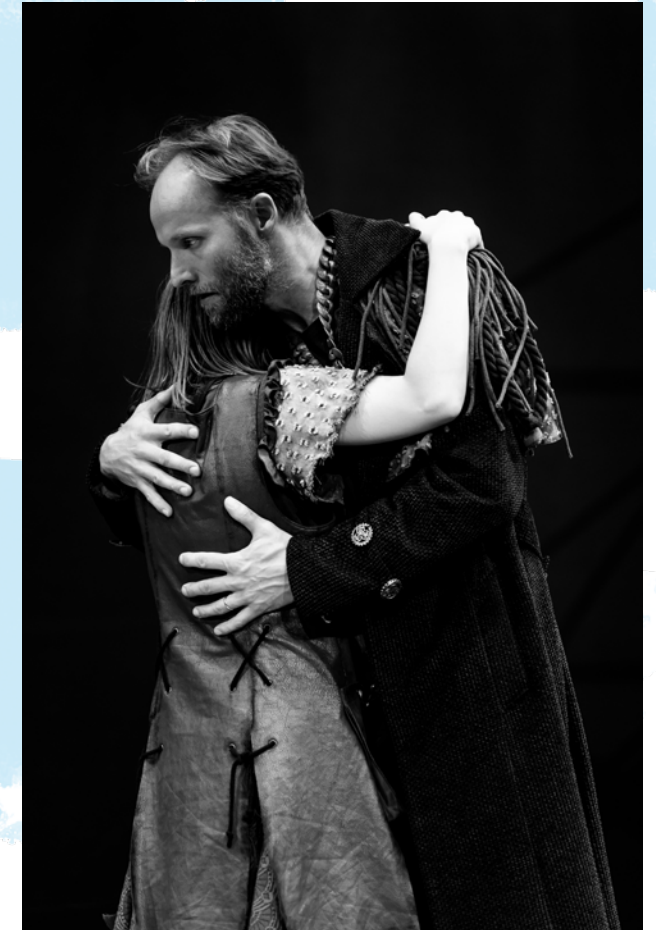
Kasutatud allikad:

Eesti Rahvaluule Arhiivi kohapärimuse andmebaas "Koobas" Kõiva, Mare; Kuperjanov, Andres (2024). Muinastulede öö. Mäetagused, 89, 93–112.

Kõiva, Mare (2024). Vetehaldjad 1 / Water Spirits 1 (Monumenta Estoniae Antiquae II: Eesti muistendid: Mütoloogilised olendid I). Tartu: Eesti Kirjandusmuuseumi Teaduskirjastus

Kõivupuu, Marju; Palginõmm, Valdeko (2011). Meri annab, meri võtab, meri mehegi matab. Eesti Loodus, 11, 14–19.

Rimmel, Mari-Ann (2014). Veekogud Eesti ja Soome kohapärimuses. H. Valk (Toim.). Muistis, koht ja pärimus II. Pärimus ja paigad. Muinasaja Teadus, 26: 2. (70–170). Tartu: Tartu Ülikool.

TEATRI-IMED JÄTKUVAD NUKUTEATRIMUUSEUMIS!

**Nukuteatrimuuseumis
avaneb muinasjutuline
teatrimaailm täis
huvitavaid lugusid ja
arendavaid tegevusi.**

**Sama päeva
teatripiletiga
muuseumi-
külastus
soodsam!**

Muuseumis saad
rännata ringi teatriajaloos,
proovida eri liiki nukke elama
panna, katsetada, mis juhtub
maski või varjusirmi taha minnes,
tutvuda teatriametitega.

Lisaks toimuvad muuseumis:
etendused, töötoad,
kohtumised näitlejatega,
koolitunnid, sünnipäevapeod
ja veel palju loomingulist
ning põnevat!

noorsooteater.ee/muuseum

SOODUSHINNAGA PARKIMINE EESTI NOORSOOTEATRI KÜLASTAJATELE

Eesti Noorsooteatri koostööpartner, parkimiskorraldaja Ühisteenus AS pakub soodushinnaga parkimisteenust valveta Rannamäe tee 5 parklas kõikidel nädalapäevadel. Fikseeritud tasu 3 tunni eest on 2 eurot. Soodushinnaga teenuse aktiveerimiseks saada sõnum sisuga: auto number, tühik, ENTEATER (näide: 123ABC ENTEATER) numbrile 1902. 3 tunni täitumisel jätkub teenus tavatariifi alusel. Parkimisteenuse lõpetamiseks tuleb helistada numbril 1903.

LAVASTUSE VALMIMISE TEHNILINE MEESKOND

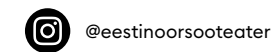
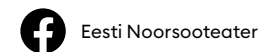
Lavastusala juhataja Anni Rajas
Tehniline juht Revo Koplus
Etendusteenistuse juht Airike Vipp
Rätsepmeistrid Tiiu Peterson, Ursula Goldstein
Etenduse juht ja rekvisiitor Elise Holter
Nukumeistrid Annika Aedma, Margus Tamme, Evelin Vassar
Butafoor Madli Liiva
Dekoratsioonimeistrid Kári Arason, Andres Josing, Krista Norden
Kostümeerija Tiina Salmus
Grimeerija Signe Mallene
Valgustehnik Madis Kirkmann
Helitehnik Mikk Mengel
Lavameister Janek Saareli
Kava koostasid Sirlen Rekkor ja Lisanna Lajal
Kava kujundas Helmi-Elfriede Arrak
Foto esikaanel Siim Vahur
Fotod proovidest Kalev Lilleorg
Eskiisid Rosita Raud

EESTI NOORSOOTEATER

teatrijuht Leino Rei / kunstiline juht Mirko Rajas / peakunstnik Rosita Raud / etendusteenistuse juht Airike Vipp
turundusjuht Pia-Berta Piir-Kuusmik / kommunikatsioonijuht Helena Läks / muuseumi juhataja Iiti Niinemets
lavastusala juht Anni Rajas / tehniline juht Revo Koplus / haldusjuht Ahto Paju / projektijuht Sirlen Rekkor
büroo- ja personalijuht Helika Nömm / pearaamatupidaja-finantsjuht Nele Brandmeister / raamatupidaja
Annika Visnapuu / IT- ja multimeediaspetsialist Indrek Rammus / kirjandustoimetaja Kati Kuusemets
disainer Helmi-Elfriede Arrak / näitlejad Erik Hermaküla, Anti Kobin, Eliis-Maria Koit, Laura Kukkk, Helle Laas,
Getter Meresmaa, Hardi Möller, Mart Müürisepp, Laura Nölvak, Steffi Pähn, Karl Sakrits, Alice Siil, Doris Tislar,
Lee Trei, Tiina Tõnis, Taavi Tõnisson, Joosep Uus, Risto Vaidla, Johanna Vaiksoo, Mark Erik Savi
lavastaja-dramaturg Elss Raidmets / grimeerijad Triin Klaas, Signe Kändla / etenduse juhid ja rekvisiitorid
Elise Holter, Jaanika Jüris, Liisa-Lii Tamme / valgustehnikud Kristi Kalmus, Kärt Karro, Valeri Konopljov, Erik Pello,
Triin Rahnur / heli- ja videoosakonna juhataja Aigar Vals / heli- ja videotehnikud Kaspar Erik Lind,
Sander Maimik / vanemkostümeerija Kristel Hansen / kostümeerija Tiina Salmus / pealavameister
Janek Saareli / lavameistrid Jelena Ivanova, Martin Reinart, Mikk-Artur Ostrov, Oliver Paju, Steffi Viita,
Tanel Riik / nukumeistrid Annika Aedma, Evelin Vassar / rätsepmeistrid Ursula Goldstein, Tiiu Peterson
nukumehaanik Margus Tamme / rekvisiitor-varustaja Riho Tammert / dekoratsiooniala juht Kári Arason
butafoor-dekoraator Madli Liiva / dekoraator Krista Norden / dekoratsioonimeistrid Andres Josing,
Mihkel Niinemets / turundusassistent Triinu Arula / müügijuht Anneli Albert / müügiadministraatorid
Karmen Mägi, Viivi Palm / muuseumikuraator Gerli Mägi / haridustöö kuraatorid Laura Linna, Liisa Luhakivi
puhastus- ja publikuteeninduse juht Jane Kütson / publikuteenindajad Georg Raimond Öunap,
Eda Holtsmann, Edith Horm, Elizabeth Teng, Elle Himma, Helle Veskimägi, Hiie Kalas, Johanna Piir,
Katrin Käbin, Laura Sarap, Madli Rättnik, Mihkel Tõnisson, Minna Viinalass, Pauliina Kütson, Rasmus Pall,
Rebecca Rättnik, Signe Kamp, Tiina Sander, Tiina Tõrnpuu, Viivi Palm / puhastusteenindajad Ilona Avdejeva,
Joosep Pedajas, Kif Tamme, Svetlana Fortõgina

Lai 1 / Nunne 4 • 10133 Tallinn

Info ja pileтите tellimine 6679 555 / kassa@noorsooteater.ee
noorsooteater.ee

muuseumikaart

piletilevi
PLB

TallinnCard

partner ★

ÜHISTEENUSED

TALLINK Hotels

